

Hradčovské listy

zpravodaj pro občany Hradčovic a Lhotky

1. ČÍSLO

DUBEN 2023

MK ČR E 19419

DISTRIBUOVÁNO ZDARMA

Co předcházelo velikonočnímu jitra?

Pro křesťany jsou důležité i dny a události, které předcházely Ježíšovu vzkříšení.

Když jsem ještě působil v Hluku, vzpomínám, jak zazvonil telefon a na druhém konci mi redaktorka položila otázku. „Proč by měl být Velký pátek státním svátkem?“ Neodpověděl jsem, že je to významný den smrti Pána Ježíše, ale argumentoval jsem, že tak jako o Vánocích máme několik dnů volna, kdy se mohou rodiny navzájem navštívit, tak bude dobré, když přibude k velikonočnímu volnu ještě volný den na Velký pátek, a tak vzniknou čtyři dny volna, které mohou rodiny využít ke vzájemným návštěvám. Musíme si uvědomit, že některé rodiny jsou vzdálené podstatně víc, a tak čtyři dny volna dávají dostatečný prostor k návštěvám. V dnešní době je velmi důležité, aby se rodiny scházely, a tak se navzájem posílila a upevnila rodinná pouta a vydržela tak do dalšího možného setkání o dovolených. Velký pátek máme už několik let jako „státní svátek“. Pro nás křesťany je to den, kdy Pán Ježíš zemřel na kříži. Ježíšovo utrpení začalo po poslední večeři, když odešel s učedníky do Getsemanské zahrady, a tam se celou noc modlil. Prožíval psychický stres, protože věděl, jak velké utrpení ho čeká. Začal potit krev, což je lékařům známý stav, kdy vlivem velkého stresu dochází k drobnému krvácení do potních žláz. Pot je pak zabarven krví. Pak Pilát nechal Ježíše zbičovat a vojáci mu nasadili korunu

Radostné prožití svátků Kristova vzkříšení a do všedních jarních dnů hodně naděje a elánu přeje redakce.

z trní. Lékaři, kteří studovali římské tresty, uvádějí, že při pokračujícím bičování mnozí lidé zemřeli ještě dříve, než mohli být ukřižováni. Na Golgotě Ježíše položili na zem a roztažené ruce mu přibili k trámu. Hřeb pronikl rukama v místě, kde se nachází mediální nerv. Je to největší nerv, který vede do ruky. Bolest byla krutá, nepopsatelná. Tato bolest také způsobila zkroucení palců na rukou dovnitř. Pak mu dalším hřebem přibili nohy. Opět rozdrtili nerv v jeho nohách, což způsobilo další mučivou

bolest. Ukřižování tak bylo umírání v ukrutných bolestech v důsledku nedostatku kyslíku. Chce-li člověk vydechnout, musí se vzepřít na nohou, aby na okamžik uvolnil napětí svalů. Když se rozhodne pro další výdech, musí se opět vysunout nahoru, přičemž si odírá zbičovaná záda o hrubé dřevo kříže. Umírání Pána Ježíše trvá asi 3 hodiny. Jeho poslední slova jsou: „Dokonaláno jest“.

Když se nad tím vším zamyslíme, tak dojdeme k tomu, že Velký pátek si zaslouží být „státním svátkem“, když Pán Ježíš zemřel za každého z nás. Proto si najdi čas a přijď na bohoslužby. Na Zelený čtvrtek začne mše sv. v 18.00 h, na Velký pátek začnou obřady odpoledne v 15.00 h křížovou cestou a pak bude velikopáteční liturgie. Bdění u Božího hrobu – od večera přes celou noc. Na Bílou sobotu bude kostel otevřen k osobní modlitbě. V sobotu večer ve 20.00 h začne velikonoční vigilie – vzkříšení Pána Ježíše.

Kéž Vám všechny tyto prožité dny pomohou vstoupit do dějiště největší drámy lidstva a světa. Kéž nám to pomůže pochopit vše, co Bůh udělal, aby nás zachránil.

Zdraví O. Jaroslav Kapuš

Getsemanská zahrada.

Slovo starosty

Krásné jarní dny, občané HradčovicLhotky, pomalu se blíží jedno z nejkrásnějších období v roce 2023. Jaro nám pomalu začíná ukazovat svou krásu v podobě květenství, ať už květin nebo okrasných keřů a stromů. A mnohým z nás začíná proudit v žilách i nová energie. Rád bych Vám opět po třech měsících přiblížil dění v naší obci. Od posledních vánočních listů v naší obci proběhly společenské události, které jsme všichni mohli navštívit. Většina těchto akcí proběhla pod taktovkou spolků, které v obci působí. Ale pěkně popořádku. Silvestrovské veselí jsme s mnohými z Vás začali již tradičním setkáním na místě, kde stával zámek Pepčín. S některými z vás jsem se potkal i u obecního rybníku v Maršovcích, kde byla také hojná účast. Nový rok poté začal pro mnohé zastupitele a představitele obcí farnosti Hradčovice nezvykle novoroční hrubou mší, která byla sloužena právě za vedení obcí. Po mši bylo na faře v HradčovicíchLhotce nachystáno i malé posezení, které se neobešlo bez novoročního přípitku a pozhánání od našeho duchovního správce pana faráře Jaroslava Kapuše. Pevně věřím, že se z tohoto počínu může stát krásný zvyk. Následující akce se nesly v duchu pořádání plesů. Jako první se konal farní ples, kde nám k tanci a poslechu hrála dechová hudba Hradčovjanka, stejně jako na historicky prvním krojovém plese. Jako

poslední pořádali hasiči Hradčovice jejich již tradiční ples v doprovodu hudební skupiny Madusong. Všechny tři plesy se těšily velké účasti občanů naší obce, ale i z blízkého okolí. Všem spolkům a hodové chasě děkuji za krásné chvíle, které jsme mohli strávit na jejich akcích a díky bohatým tombolám i něco vyhrát. Samozřejmě děkuji i všem štedrým sponzorům, bez jejichž darů by se plesy neobešly. Posledním veselím před postní dobou byla již tradiční Fašanková obchůzka, kterou opět organizovala hodová chasa; ještě, že ji máme. Když píš tenhle svůj článek, tak se již mnozí z nás chystají na nošení Letečka a Marka, které je pro naši farnost typické. Současné doufám, že vyjde počasí a účast krojovaných dětí bude opět vysoká. Chtěl bych Vám také přiblížit dění v naší obci i co se týká investičních akcí. Vodojem a vodo- vod na Lhotce byl úspěšně dokončen a v nejbližší době proběhne jeho kolaudace. V jarních měsících bychom chtěli ještě opravit zbývající komunikace poškozené výkopovými pracemi. Z celkových nákladů cca 18 309 000 Kč obec ze svého rozpočtu zaplatila pouze cca 5 685 000 Kč. Další investicí je vodo- vod a kanalizace v místní části Škubance, která je téměř před dokončením. Letos chceme ještě v této lokalitě vybudovat dočasnou komunikaci. Obci Hradčovice byla přislíbena i dotace na skatepark a workoutové

hřiště, které máme v plánu vybudovat u fotbalového hřiště. Celková částka se pohybuje kolem 2 700 000 Kč a přislíbená dotace je 2 000 000 Kč. Také pokračuje příprava projektové dokumentace na dům pro seniory, přístavbu a zateplení mateřské školky a vodo- vodního řadu do průmyslové zóny včetně cyklostezky. Další rozpracovaný projekt je cyklostezka – chodník mezi Dolním koncem a fotbalovým hřištěm. Dále jsme se zastupiteli požádali o dotaci na opravu hřbitovní zdi, tak snad budeme i s touto žádostí úspěšní. Myslím si, že na jeden rok máme plánů víc než dost, protože máme ještě velké množství akcí, které musíme dotáhnout do zdárného konce např. Dům zahrádkářů, chodníky na hřbitově, včelařské arboretum atd.

V nejbližších dnech nás čekají nejkrásnější a pro věřící i nejdůležitější svátky v roce – Velikonoce, které jsou spojeny i s lidovou tradicí spočívající v mrskání žen či dívek čugarem. Tato tradice je v naší obci velmi oblíbená. Zvláště, když je nepřímo spojena s degustací našich národních nápojů. Jak se ovšem u nás na Slovácku říká, slivovica a víno je moravské slunce, tak všem mrskáčům přeji, aby požití těchto pochutin neměli užeh a v pořádku dorazili domů. Všem ostatním přeji krásné prožití svátků, ať už doma, nebo kdekoli jinde. Hlavně v klidu a pokoji.

A. Ondrůšek

Z mateřské školy

TATÍNKU, DĚDEČKU, BRÁŠKO, SESTROJME SI ROBOTU

Jelikož se tento školní rok v MŠ zaměřujeme na rozvoj polytechnických dovedností a Ježíšek nám zároveň nadělal pod stromček spoustu robotických hraček, rozhodli jsme se uspořádat dne 11.1.2023 akci, kdy budeme moci využít pro změnu také mužské zdatnosti a šikovnosti. Pozvali jsme do MŠ tatínky, dědečky, brášky či strýčky našich dětí, kde si společně stavěli roboty z různých stavebnic. Někteří roboti byli sestaveni opravdu vynalézavým způsobem a tímto bychom chtěli tatínkům a ostatním členům rodin, kteří se této akci zúčastnili, poděkovat a také pochválit za mimořádný společný zážitek. Všichni měli možnost si vyzkoušet nové robotické hračky, se kterými si děti v MŠ denně hrají a učí se tak základem programování.

DEN LENOŠENÍ

Den lenošení je v naší mateřské škole už tradiční záležitost, kdy všechny děti včetně paní učitelek tráví celý den ve školce v pyžamu. Letos to padlo na 13.1.2023. Společně jsme si hráli a lenošili, dívali jsme se na pohádky, tancovali a povídali jsme si. Děti si přinesly z domu svůj oblíbený polštářek, který je celým dnem doprovázel a se kterým pak i spinkaly. Dětem se tento den velmi líbil, chválily se svými pyžamky a polštářky a hodnotily také pyžamka a polštářky ostatních.

SPOLEČNÉ VYRÁBĚNÍ KRMÍTEK

Každou zimu s dětmi vyrábíme krmítka pro ptáčky, a ani letošní rok nebyl výjimkou. Dne 18.1.2023 se děti vrhly na výrobu krmítek, a to různými způsoby, např. natřely sádlem šišky ze stromů či ruličky od toaletního papíru, které pak obalily v semínkách. Další ze způsobů byl, že si děti nazdobily PET láhve nebo krabice od džusů či mléka, které jsme pomohli dětem vyřezat a nasypali jsme do nich krmení. Krmítka jsme pak s dětmi navěšeli na stromy a keře kolem školky, aby ptáčci přes zimu nehladověli.

PŘEDŠKOLÁCI NA VÝSTAVĚ KRYŠÁKŮ V UHERSKÉM BRODĚ, NÁVŠTĚVA KNIHOVNY

Dne 24.1.2023 se naši předškoláci vydali na úspěšnou výstavu oblíbené série pohádek „Krysáci“ do Uherského Brodu, kde také navštívili tamní knihovnu. Pohádku o Krysácích jsme také zařadili mezi týdenní témata ve školce a děti si ji velmi užívaly.

TÝDEN ZDRAVÉHO STRAVOVÁNÍ

V týdnu od 8.2.2023 probíhal v MŠ zdravý týden, kdy jsme si intenzivně povídali o zdravé stravě, co je pro tělo zdravé a naopak nezdravé. Každý den jsme si s dětmi ráno připravovali zdravé svačinky, např. zdravý zeleninový salát, ovocné smoothie, zasadili jsme také řeřichu, kterou jsme pozorovali, jak roste a následně ji pak použili do zdravé svačinky. Děti se rády zapojovaly do přípravy těchto pokrmů. O to více pak byly nadšené při ochutnávkách.

PLES V MŠ

Dne 10.2.2023 jsme v MŠ uspořádali pro děti ples. Děti si při vstupu do třídy za vršky od PET láhví zakoupily svoji vlastní vstupenku a zábavě už nic nebránilo. Všichni byli nastrojeni do společenského oblečení a společně jsme protancovali celé dopoledne. Součástí plesu byly také různé hry, tombola a hostina. Tuto akci jsme využili i k tomu, abychom děti seznámili se základy společenského chování.

FAŠANK V MŠ

Den 21.2.2023 patřil fašankovému veselí, kdy děti byly přestrojeny do masek, ve kterých plnily různé úkoly, tancovaly a zpívaly. Celý den se nesl v hudební a taneční náladě.

POHÁDKOVÝ TÝDEN, ČTENÍ V MŠ, NÁVŠTĚVA PŘEDŠKOLÁKŮ VE LHOTSKÉ KNIHOVNĚ

Po delší covidové pauze jsme opět navázali na dřívější zvyk, kdy babičky chodily číst dětem pohádky před spaním. Letos se to konalo v týdnu od 27.2.2023 a pohádku dětem přišel přečíst také náš pan starosta. Pro děti to bylo velmi milé zpestření. Předškoláci také navštívili Lhotskou knihovnu. Tento týden jsme si pro čtení od babiček nevybrali náhodně. Ve školce jsme měli pohádkový týden, kdy děti každý den cestovaly z pohádky do pohádky. Dětem jsme se snažily interpretovat takové pohádky, ze kterých si vezmou určité ponaučení, jako je „O Smolíčkovi“, kdy jsme dětem zahrály divadelní představení, nebo např. „O Budulínkovi“, „O neposlušných kůzlátkách“, „O třech prasátkách“, „O kohoutkovi a slepičce“, apod.

ZAHÁJENÍ PLAVECKÉHO VÝCVIKU

Většina dětí od druhého pololetí začala jezdit na hodiny plavání do Uherského Brodu. Lekce si děti moc užívají a vždy se těší na další středu, že už konečně pojedou zase plavat. Jezdíme tam i s kamarády z drslavské školky a moc se nám dovádění ve vodě líbí.

ZAŽÍVEJ SLAVÍČKU + VHOZENÍ MAŘENY DO OLŠAVY

Dne 20.3.2023 se v MŠ konala akce „Zažij slavičku“, kdy děti jak jednotlivě, tak společně zpívaly jarní písničky a přivolaávaly tak jaro. Zároveň jsme se rozloučili se zimou tím, že jsme za zpěvu písni vhodili Mařenu do Olšavy. Mařenu jsme vyrobili záměrně z chleba a jiného pečiva, abychom tím rovnou nakrmili vodní zvířátka.

MŠ

Svůj boj se zákeřnou nemocí Janka nevzdává. Děkuje všem, kteří jí pomáhají.

Bylo ráno 5. listopadu roku 2021, když se naší obcí ozývalo troubení sanitního vozidla záchranné služby. Nedlouho nato byla zvidavým lidem známa i odpověď na otázku, co se komu stalo, koho že to do nemocnice tak rychle odvezli. Nechtělo se ani věřit, že tou, kterou sanitka ráno odvážela, byla Janka Moštková. Vždyť právě ona byla jednou z těch, kteří nedávno před tím chystali hradčovské hody. Za ročník, který nacvičil taneční pásmo, vítala hosty na hodové zábavě. Společně s chasou tančila a veselila se, rozdávala radost všem, kteří zhlédli tančení na návsi pod kostelem a odpolední občůzku chasy obcí. O to smutnější bylo, když následně byla známá diagnóza jejího onemocnění. Těžká forma vzácné nemoci Guillain-Barrého syndromu postihujícího zejména svalstvo člověka a jeho nervovou soustavu. Nemoci vyžadující si dlouhou a těžkou dobu léčení, následujících rehabilitací a různých cvičení. A spolu s tím jen silná osobnost a víra v uzdravení jsou těmi rozhodujícími předpoklady, na kterých současné zdravotnictví staví cestu, která vede k uzdravení. Na tuto cestu slečna Jana Moštková před více než rokem vykročila.

Jestliže ještě ráno toho dne nemohla po probuzení vstát z postele a musela být odvezena do nemocnice v Uherském Hradišti, během několika dalších hodin se její zdravotní stav začal rapidně zhoršovat. V noci z 5. na 6. listopadu u ní došlo k totálnímu ochrnutí celého těla i obličej. Lékaři jí museli zavést umělou plicní ventilaci, která jí pak držela při životě bezmála následujících pět měsíců. Byla umístěna na ARO tamní nemocnice a uvedena do umělého spánku. Jen odtážením víček mohl ošetřující personál zjistit, zda Janka reaguje na vnější okolí. Až později a postupem času se její zdravotní stav začal zlepšovat. Naučila se otvírat oči a pomocí nich komunikovat s okolím. Polykat a pomalu dýchat i bez umělé plicní ventilace. Trvalo to pět dlouhých měsíců, než léčba a postupná rehabilitace umožnily, aby Janka podstoupila další fázi svého léčení.

„Janko, zdravím Tě. Přeji hezký den a uzdravení. Jak se dnes máš?“ zněla moje slova, když jsem ji uprostřed měsíce února u nich doma navštívil a poprosil o krátký rozhovor. „Teď už dobře,“ odpověděla a podala mi ruku na přivítanou. „První rok byl složitější. Můj stav se zlepšuje. Jsem stále více a více soběstačná. Nyní jezdím na ambulantní vyšetření do zlínské a uherskohradištské nemocnice a na fyzioterapii, což jsou tělesná cvičení. Na ergoterapii posilující moji samostatnost, a také procvičuji jemnou motoriku, kde se zaměřuji hlavně na ovládání prstů na ruce, které mě ne všechny a ne zcela poslouchají. To proto, abych byla co nejvíce soběstačná. Abych dokázala vzít do rukou to, co chci, sama se oblékla apod. V nemocnici

v Uherském Hradišti jsou to hodiny a hodiny robotiky. To chodím po takovém běžícím pásu, nad kterým jsem zavěšená v popruzích jako parašutista, a učím se chodit. Přitom se snažím propojit svůj mozek s dolními končetinami. Vyslat pro ně signál, že samy mají udělat krok. Alespoň ten jeden, první krok. Dá se tedy říci, že se učím chodit.“

Po krátké odmlce si dovoluji Jance položit druhou otázku. Zeptat se, kde všude se za ten, dnes už více jak rok, léčila. A ona opět sama, plynule a zřetelně přichází hned se svou odpovědí: „Prvních pět měsíců jsem ležela v nemocnici v Uherském Hradišti, na oddělení ARO. Potom to bylo

dva a půl měsíce v Praze, v Motole, na spinální jednotce. Odtud mne převezli do rehabilitačního ústavu v Kladruzech, kde jsem byla dalších více jak pět měsíců. A letos v lednu jsem byla 3 týdny na Slovensku, v Piešťanech.“ „A Jani, co si z té dlouhé doby léčení na těch jednotlivých místech nejvíce pamatuješ, na co vzpomínáš?“ ptám se já a tiše naslouchám dalšímu povídání Jany. „Co si nejvíce pamatuji,“ říká, „tak, že jsem ještě 4. listopadu doma usínala a vzbudila jsem se až o celý měsíc později. Vůbec jsem nevěděla, kde jsem. Nemohla jsem ani otevřít oči. Až postupem času se můj zdravotní stav trochu zlepšoval a já si uvědomila, že jsem v nemocnici. Dozvěděla jsem se svou diagnózu a byla jsem přece jen trochu klidnější. Později jsem začala vnímat i návštěvy svých rodičů. Co si z té doby nejvíce vybavuji, bylo, že nepříjemným, až bolestivým byl pro mne jakýkoliv dotyk. Byla to bolest, měla jsem stále horečku. Nemohla jsem jíst ani pít. A nejhorší bylo, že jsem měla stále ukrutnou žízeň. A tento stav u mne trval až do přelomu

ledna a února minulého roku. Nemohla jsem mluvit. Byla jsem stále na přístrojích. Když jsem pak začala alespoň trochu otáčet hlavou, ale pořád jsem nedokázala mluvit, pořídili mi počítač, který jsem ovládala očima. A tak, přes obrazovku, jsem začala komunikovat s ošetřujícím personálem a také s návštěvami. Nejdříve kvůli covidu mohli za mnou chodit jen moji rodiče, později babičky, kamarádi. Mluvit jsem začala až v Praze, po více jak pěti měsících. Vzpomínám si, že to bylo v ten den, co mi vyndávali tracheostomii, a moje první slůvko bylo „ahoj“. Ošetřující lékařka hned zavolala moje rodiče, kteří v ten den za mnou právě přijeli. Plakali a potom jsme si my všichni konečně trochu popovídali. V Praze mi přibýlo rehabilitace. Moje léčba se více zaměřila také na cvičení. Můj zdravotní stav se začal zlepšovat. Hlavně v ovládání rukou. Začala jsem je cítit od ramen směrem dolů. Po čase jsem je mohla i zvednout. Zápěstí, dlaně a prsty ale ještě stále nefungovaly tak, jak by měly,“ sděluje mi Janka. A já jsem si při těch slovech uvědomil, že její podání ruky, kterým mne dnes přivítala, bylo zvláštní právě dotykem. Bylo srdečné, spojené s úsměvem ve tváři. Ale já, při jemném stisku nabízené ruky, jsem pocítil, že ne všechny prsty má stejně natažené. Některý z nich se stále nedá narovnat. Byl to však stisk ruky člověka, který i tímto gestem projevil svou silnou osobnost.

Zadívám se do Janiny tváře a ona trochu zasněně pokračuje ve svém vyprávění: „Léčba v Praze se mi zdála dost dlouhá. Utíkalo mi to tam pomalu. Možná proto, že jsem věděla, že jsem v Praze. Že návštěvy nebudou tak časté, jako tomu bylo v nemocnici v Uh. Hradišti. Stýskalo se mi a přítomnost mých blízkých mi dost chyběla. Na druhé straně bylo dobré, že v motolské nemocnici mi poskytli to, co jsem v Uherském Hradišti dostat nemohla. A toto zjištění mně dodávalo sílu a pomáhalo ten dlouhý čas léčení i v této nemocnici překonat. Z motolské nemocnice jsem odjela přímo do Kladruhu,“ pokračuje Janka ve svém vyprávění a já dále jen tiše poslouchám a dělám si poznámky. „Tam nastala pro mne výrazná změna, a to jak po stránce fyzické, tak i psychologické,“ konstatuje a já jako kdybych současně s tím zhlédl v její tváři výraz uspokojení, neboť je jistě po tak dlouhé době léčby poznat, že bylo dosaženo alespoň malého a dílčího vítězství, a to pro ni muselo být tím nejlepším zjištěním. „Začala jsem se cítit daleko lépe,“ sděluje Janka, „mým vítězstvím v té době bylo, že jsem již sama ujela na invalidním vozičku i kousek po nemocniční chodbě, kdy mi sestřička nepomáhala a jen se na mne dívala. Taký jsem už i plynule mluvila. Během těch pěti měsíců, co jsem byla v rehabilitačním ústavu v Kladruzech, jsem se tam mnohému naučila. Začala jsem hýbat

i nohama. Začala jsem ohýbat i zápěstí. Jen ty prsty na rukou pořád neposlouchaly a potřebuji cvičit ještě i teď,“ povídá mi Janka a tiskne své ruce do sebe. Přitom však pokračuje ve svých vzpomínkách na Kladruby: „Rehabilitační prostředí tohoto ústavu, jak já říkám spíše lázeňské prostředí, mně dost pomohlo, a to také hlavně psychicky. Bílá nemocniční barva byla v mých očích vystřídaná pohledem na krásné lázeňské různobarevné prostředí. Do tamní místní restaurace, která je součástí tohoto ústavu, jsem si mohla zajet na kávu a vůbec nevadilo, že já a i ti ostatní kolem mě jsme byli vozíčkáři. Taky jsem mohla navštěvovat tamější kino. Našla jsem si tam mezi vozíčkáři spoustu přátel a všichni jsme se navzájem podporovali. To bylo pro mě další silou, která mi pomáhala nemoc překonávat. Na rehabilitační ústav v Kladrubech vzpomínám jen v tom nejlepším. A to jak po stránce rehabilitační péče, ubytování, stravování, možnosti navštěvovat restauraci, tak i co do kulturního vyžití. Dodnes udržuji s řadou vozíčkářů, kteří tam byli společně se mnou a stali se mými kamarády, úzké přátelské kontakty. I nedávno jsme se opět setkali,“ konstatuje Janka při vzpomínání na dobu léčení, kterou v Kladrubech strávila.

A aniž bych já položil další otázku, ona sama pokračuje ve svém vyprávění: „Kladruby pro mne skončily v listopadu minulého roku. Od prosince jsem již natrvalo doma. Do té doby jsem se dostala domů jen z tohoto rehabilitačního ústavu, a to pouze někdy a jen na víkend. V prosinci jsem pak začala chodit na ambulantní cvičení do nemocnice v Hradišti a do Rehacentra. Po Vánocích, v lednu, jsem odjela na tři týdny do Piešťan,“ říká opět Janka. „V Piešťanech byla moje rehabilitace zaměřena jednak na cvičení, masáže a taky jsem zde absolvovala různé zdravotní procedury. V nejbližší době, a to v březnu, mám plánovaný pobyt v Klimkovicích,“ dodává. Já povídání Janky přerušuji další otázkou, chci vědět třeba i o jiných aktivitách než o rehabilitaci. A ona ráda sděluje, že doma jí nejvíce času zabere domácí cvičení. K tomu má tatínkem v jednom pokoji zřízenou tělocvičnu a právě tam, když je doma, tráví téměř všechnen čas. „A už si také sama čtu,“ sděluje s hrdostí, „mám snahu se co nejvíce dozvědět i o nemoci, která mě postihla. O jejím průběhu a hlavně o tom, jak ji překonat. Když jsem teď doma, často mě navštěvují i kamarádi. A společně pak trávíme čas u nás doma nebo mě vezmou do kina, na večeri apod. Byla jsem i na krojovém plese, který byl v Hradčovicích. Přiznám se, že se mi moc líbil,“ dodává Janka.

Moje otázky směřují ještě dál, také do nitra její duše. A tak se ptám, jsem zvědavý a očekávám odpověď na otázku, co bylo tím nejhorším zážitkem, který musela prožít a překonat za dobu své nemoci. A naopak, zda-li zažila i něco, co ji potěšilo a přineslo radost. K mému úžasu Janka ani nyní nezaváhala a klidně odpovídá: „Nejhorší z počátku byla ta ukrutná žízeň, kterou jsem stále cítila. Někdy byla až nesnesitelná.

A potom otázky, které jsem si sama dávala a hledala na ně odpověď. Co se mi to jen stalo? A proč právě mně? Nástupem do Kladrub však tyto nikdy nevysvětlené otázky pomalu zmizely. Teď už se snažím je překonávat svým pozitivním myšlením. Najít odpověď ve způsobu, jak stav mé nemoci překonat a zvítězit nad ní. A naopak moji první radost jsem zažila v okamžiku, kdy jsem asi po třech měsících na ARO v nemocnici v Uh. Hradišti uviděla svého bráchu. Tenkrát i on, už po covidu, směl za mnou přijít a navštívit mě. A potom to byla moje první návštěva z Kladrub u nás doma. Rodiče mne dovezli jen na víkend. Zde na mě čekala postel, kterou mi přichystali v přízemí našeho domu, v obývacím pokoji. Já jsem se ještě nemohla moc hýbat, ale byla jsem moc ráda, že jsem doma.“

A já jsem, abych alespoň trochu odlehčil jejímu malému zasnění a zamyšlení, rychle položil otázku: „Co Vánoce?“ Janka s radostí odpověděla: „Byla jsem asi hodná, neboť jsem dostala plno dárečků. Jednak zdravotnických pomůcek, ale také oblečení. Velkou radost jsem měla i z nové zimní bundy.“

V této fázi našeho povídání jsem již nechtěl Janku déle svými otázkami unavovat. Na závěr jsem se zeptal, co ona sama si přeje sdělit čtenářům Hradčovských listů. Přiznám se, že obsahem její odpovědi jsem byl nucen své dojetí alespoň částečně skrýt a nedat na sobě nic znát. Překonával jsem ho psaním svých poznámek a také kousáním do rtů, jen abych zadržel slzy, které se mi hnaly do očí. Tak mne upřímná slova této mladé slečny zasáhla. A ona oduševněle, jemným

hlasem sdělila: „Ráda, z celého srdce a moc chci poděkovat všem, kteří mi v mojí nemoci pomáhají. Hlavně mým rodičům. Za veškerou pomoc, za péči i čas, který mi věnují. Děkuji spoluobčanům za finanční sbírku, kterou pro mě zorganizovali. Za finanční dary, které mi slouží k úhradě různých rehabilitačních a dalších cvičení. Víím, že finanční dary mi poslali hlavně lidé z naší vesnice. A také i z dalších obcí. Různé firmy a právnické osoby. Já chci všem slíbit, že všechno využiji k tomu, abych se uzdravila.“

A nakonec se v závěru mojí návštěvy rodiny Moštkových k těmto slovům Janky přidali i její rodiče. I od nich zaznívá upřímné poděkování všem, kteří jejich dceru podporují a pomáhají. „Janka to zvládne. Je velkou bojovnicí. Prokázala to po celou dobu svého dosavadního léčení a věřím, že dokáže nad touto těžkou nemocí nakonec zvítězit,“ dodává na závěr našeho povídání otec Janky, pan Miroslav Moštěk. A pohledem na Janku i její rodiče jsem toto přesvědčení nabyl i já. Přejme jí, aby se tak stalo.

Za rozhovor slečně Janě Moštkové poděkoval a o své zážitky se podělil

Jan Popelka.

PS: Dodejme, že maximální nárok na rehabilitační pobyt hrazený ze státního zdravotního pojištění je dle zákona jen pět měsíců. Na diagnózu nemoci, kterou Janka onemocněla, to v žádném případě i dle sdělení lékařů stačit nemůže. A právě proto je jakákoliv pomoc každého, kdo může Jance pomoci, i nadále tak potřebná.

Vlk v honitbě Hradčovice

Vlk – nakreslil Antonín Daněk.

V úterý 28. 2. 2023, kolem deváté hodiny dopolední, byl lesním dělníkem spatřen a natočen na video vlk nebo kříženec vlka obecného v lokalitě U Jána, mezi katastry Drslavice a Lhotka. Dle zjištěných informací byl vlk pozorován i v Pašovicích, v Bohuslavicích u Zlína a u Napajedel. Video jsme posílali kamarádům myslivcům na Oravu a do Krušných hor, kde se vlk běžně vyskytuje a podle nich se opravdu jedná o vlka, zřejmě mladého samce. Od té doby vlk nebyl v naší lokalitě spatřen ani pozorován jeho pobytové stopy. Jeho chování bylo velmi zvláštní, krotké, mohlo se jednat i o uměle vypuštěného jedince. Vlk obecný (*Canis lupus*), je psovitá šelma, vážící v rozmezí 16–80 kg podle poddruhu. Živí se lovem, zejména spárkaté zvěře. Poslední vlk na území ČR byl střílen 5.3.1914 v Beskydech. Od roku 1994 je pozorován jeho návrat na území ČR. Běžně se vyskytuje v Beskydech, odkud přechází i do Bílých Karpat. Vlk obecný je chráněný.

Karel Sedláček st.

Z činnosti Klubu seniorů: září 2022 – březen 2023

Po prázdninové odmlce jsme 29. srpna zahájily pravidelné setkávání u příležitosti kulatých narozenin jedné z členek. Dobrá zábava, pohoštění, povídání o zážitcích z dovolené, plány pro další období, vše probíhalo v přátelském duchu. V září jsme ve spolupráci s obecním úřadem uskutečnili zájezd do Šaštína. Návštěva Baziliky Panny Marie Sedmibolestné nás nadchla. Nádherný interiér, výkony dětí při školní mši, kterou celebraval bratislavský arcibiskup, profesionální zpěv. Odcházeli jsme dojatí. Po zakoupení upomínkových předmětů, občerstvení kávou jsme odjeli do Lanžhota na oběd a hudební produkci s manželi Osičkovými. Posezení se zpěvem a burčákem se všem velmi líbilo, tak jsme upustili od plánované návštěvy sklepů v Petrově.

V podvečer jsme se vrátili spokojeně domů. Potěšilo nás, že se společně akce zúčastnil i náš duchovní otec Jaroslav Kapuš i starosta obce pan Antonín Ondrůšek.

V říjnu jsme „předhodovou“ degustací vlastních výrobků a předáváním receptů zahájily přípravu na hody. V listopadu jsme návštěvou místního hřbitova uctily naše zemřelé členky.

V úterý 15. listopadu jsme navštívily Památník Velké Moravy a Cyrilometodějské centrum ve Starém Městě. Prohlédly jsme si výzdobu kostela Sv. Ducha. Výlet jsme ukončily nákupem a občerstvením v Uh. Hradišti.

Začátkem prosince jsme uskutečnily „Mikulášské posezení“. Pozvání přijal i pan starosta. Odpovídal na otázky členek o činnosti obce.

Občerstvení jsme měly z vlastních zdrojů. Vynikající byla zabijačková omáčka, kterou pro nás uvařila Anežka Malinová z Veletin. Posezení probíhalo v příjemném povídání a zpěvu. Poslední setkání v roce 2022 jsme měly 12. prosince.

Domluvily jsme si setkání v roce 2023 na 9. ledna a rozešly jsme se s přáním krásného prožití svátků vánočních a úspěšného roku 2023.

Na lednovém setkání jsme probíraly plán činnosti na rok 2023. V pondělí 20. února jsme měly „fašankové“ posezení v drslavské hospodě. Některé členky šly pěšky, jiné přijely autobusem nebo na kole, každý podle svých možností. Výborné občerstvení, zpěv doprovázený harmonikou byl velmi dobrým zahájením období půstu. Odcházely jsme spokojeny. V únoru jsme zahájily výrobu lilí k prvnímu svatému přijímání. Každé setkání jich vyrobíme asi 50 kusů. Potřebujeme vyrobit alespoň 400 kusů.

V úterý 28. března plánujeme návštěvu muzea v Bojkovicích. Na schůzkách vítáme nové členky, gratulujeme k narozeninám, svátku, sdělujeme si zajímavosti z kultury, dění ve světě, předáváme si zkušenosti, zpíváme, snažíme se uskutečnit procházky do okolí naší obce.

V současné době je nás kolem dvaceti členek. Přijďte, těšíme se na vás.

Marta Čudová

Koniklec – ohrožený symbol ztracených mezí

Sezóna konikleců je v plném proudu. Letos byl dokonce tento kvetoucí drahokam vyhlášen rostlinou roku, neboť jej povážlivě ubývá.

ROSTLINÁM HROZÍ ZAŠLÁPNUTÍ

Koniklece vyrůstají postupně, takže kvetoucí kusy běžně doprovází drobné lístky a nenápadná poupátka. Obojí lze hravě přehlédnout, a proto jsou rostliny v této fázi velmi zranitelné. V místech jejich skomírajícího výskytu bychom se tedy měli zdržovat minimálně.

POZOR, KŘEHKÁ KRÁSA!

V uplynulých letech jsme měli možnost pozorovat zpovzdálí u konikleců všelico, neboť návštěvnost nebývá malá. Kupříkladu pána, který si vyšlápl na kole až k rostlinám. Jak během šlapání v prudkém svahu stíhá sledovat a objíždět nepatrné semenáčky, nám zůstává záhadou. My bychom nic takového určitě nezvládli.

I po této zkušenosti, abychom zabránili zbytečným ztrátám, jali jsme se loni označit všechny skupinky i jednotlivce zřetelnou zemní značkou. Ta sestává z lesklé číslované podložky připevněné k zemi vrutem. Má upozorňovat návštěvníka, že se pohybuje vedle něčeho choulostivého. Navíc nám pomáhá s každoročním sčítáním a opatrným umísťováním pletivových krytů. Koniklece jsou totiž dosti chutné a různá zvířata si jimi ráda zpestří jídelníček.

DAREBÁCI KAZÍ OCHRANU

Bohužel se nám tu rozmohl takový nešvar. Někdo se rozhodl, že koniklecům přát nebude a veškeré zemní značky si odnese. A skutečně – jeho pozornosti unikla pouze značka č.10. Doplnili jsme ji tedy dvěma srdíčky a zkratkou „SE“, což znamená „sběratelská edice“. Pakliže si dotyčný čte tento text, ať nás prosím laskavě kontaktuje a my mu zkratku doplníme i na zbývajících odnesených značkách. Navíc

připojíme věnování s poděkováním „za mimořádné zásluhy“. Případně od nás obdrží i dárkovou sadu podložek, aby je příště nemusel nikud brát.

BÝVALY JICH TISÍCE

Kdysi býval koniklec na Uherskobrodsku vcelku častým druhem. Jeho domovinou byly vyhřáté meze pověstné nízkými koberci voňavých mateřídoušek. Místy byl tak hojný, že někteří

pamětníci zmiňují okázalé pásy viditelné z velkých dálek. Jako první zabarvil po zimě stráně do veselých tónů, takže se coby posel jara těšil vždy velké oblibě.

Osudnou ránu mu zasadila kolektivizace zemědělství v 50. letech a její následky. Tehdy byla rozorána většina mezí, a protože v našem kraji chybí skály, kde by našel útočiště, stal se téměř ze dne na den vzácným druhem. Navíc nezmi- zel sám, ale s ním i celý obrovský zástup druhů, které jej na mezích doprovázely.

NA VÝCHODNÍ MORAVĚ VYMÍRÁ

V současné době jsou všechny jeho zbývající populace na východní Moravě ohroženy zánikem kvůli nízkým počtům. Ztratil se z Chrástky i popovského Kobylce, hlucké populace poklesly z desetitisíců kusů na několik jedinců. Téměř zmizel i v Bílých Karpatech. Protože na poslední lokalitě v Poolšavě se mu celá léta nedaří rozmnožení, rozhodli jsme se mu věnovat mimořádnou péči a zvýšit tak naději na úspěšné vytvoření semen.

JAKO ESKYMÁK V AFRICE

Překvapivé nebezpečí může čekat na divoké koniklece i přes šlechtěné úmysly lidí. Vzhledová odlišnost jejich rozličných druhů a vyšlechtěných kultivarů nemusí být vůbec výrazná. Nejednoho by pak mohlo napadnout posílit vymírající populace rostlinami zakoupenými nebo odněkud přivlečenými. Vždyť například takový koniklec jarní a koniklec velkokvětý vypadají „úplně stejné“. Zásadně se však liší jejich geny. Jedna rostlina totiž pochází z hor, druhá od nás a vyžadují mnoho odlišného. Pokud by rostly vedle sebe, došlo by k promíchání jejich genů. Jak by takový pokus dopadl, ví jenom Pán Bůh. My můžeme jen zjednodušeně uvažovat, že „hor- ské geny“ jsou našim teplomilným koniklecům nápomocné asi jako tlustý kožíž Eskymákovi v rovníkové Africe.

KONIKLECE JSOU PŘEDEVŠÍM SYMBOL

Na závěr je třeba zdůraznit, že každá dru- hová ochrana je pouze „nouzové řešení“. Ve zdravé a vhodně obhospodařované krajině totiž druhy pomáhat nepotřebují. Koniklece je zejména přeživší pamětník z doby, kdy naše krajina byla protkána sítí moudře budovaných drobných mezí. A právě jejich funkce v pří- rodě dnes tolik postrádáme, přestože si mnozí na tyto voňavé linie už ani nevzpomenou. Snad nejsme daleko od pravdy s tvrzením, že hlavním úkolem konikleců je připomínat. A to sice skutečnost, že návrat mezí do kra- jiny v konečném důsledku nejvíce prospějeme nám samotným.

Jejich odvěké poslání tedy nabývá v nyněj- ších časech nového rozměru. Bývaly symbo- lem naděje, že až mrazy pominou, přijde jaro a bude zase krásně. Dnes jsou symbolem podobné naděje, že až se vrátí na meze, příroda se uzdraví a bude v ní zase místo pro všechny. Ale o tom zas někdy jindy.

Jakub Šafář

Rozpočet obce Hradčovice na rok 2023

PŘÍJMY

Daňové příjmy	19 694 000
Poplatek za komunální odpad	500 000
Poplatek ze psů	15 000
Poplatek z ubytovací kapacity	2 000
Poplatek za užívání veřejného prostranství	7 000
Správní poplatky	25 000
Neinvestiční dotace na výkon státní správy	394 300
Investiční dotace ZK vodovod	1 692 000
Příjmy z lesního hospodářství – prodej palivového dříví	400 000
Příjmy za sběr druhotných surovin	50 000
Pitná voda – pronájem vodovodu, přefakturace vodného	33 000
Příjatečné sankční poplatky	1 000
Odvody odpisů MŠ a ZŠ	470 000
Poplatky za hlášení	2 000
Pronájem víceúčelového hřiště	2 000
Bytové hospodářství – nájem, služby	157 000
Nebytové hospodářství – nájem	64 000
Hřbitovní poplatky – pronájem hrobového místa a služby	45 000
Sběr a svoz komun. odpadu (podnikatelé) a příspěvek Eko-Kom, Asekol apod.	185 000
Péče o vzhled obce a veřejnou zeleň – práce traktorem	10 000
Nahodilé příjmy (prodej ovoce, dlaždic, pohledů, zapůjčení žebříku, rozvoz obědů)	50 000
Věcná břemena (plynové a elektrické přípojky)	20 000
Pronájem pozemků	193 000
Příjmy z prodeje pozemků	3 910 000
Pronájem místnosti na OU	10 000
Příjmy z úroků a dividend	7 000
Převody vlastním fondům (BÚ – pokladna)	2 500 000
PŘÍJMY CELKEM	30 438 300

VÝDAJE

Lesy – pěstební činnost (nákup sazenic, postřiků, výsadba, oplocenky, dohody)	545 000
Silnice – nákup materiálu (posypová sůl, písek, nafta do traktoru), opravy a udržování – smlouvy se Správou a údržbou silnic, dohody – zimní údržba, opravy cest	604 000
Cyklostezka na Veletiny	500 000
Neinvestiční dotace kraji na provoz veřejné silniční dopravy	102 000
Pitná voda – materiál na vodovodní přípojky, investice – vodovod prům. zóna	7 200 000
Odpaďní vody – opravy a udržování, odborný dohled, rozbor vody, nájem vodohospodářského zařízení, nákup materiálu, investice – kanalizace Padělky	731 000
Vodní díla v přírodě – čištění rybníků, obnova stavu za bývalým vepřínem	255 000
Mateřská škola – příspěvek na provoz, na odpisy majetku, pojištění budovy, služby, investice – projekt zateplení budovy	1 373 000
Základní škola – příspěvek na provoz, na odpisy majetku, pojištění budovy	1 203 000
Knihovna – provozní náklady (plyn, elektř., knihy, dohody, popl. TV)	94 000
Kulturní památky – opravy a udržování	10 000
Rozhlas – nákup služeb – licenční poplatky, popl. mobil. rozhlas, opravy a udržování	51 000
Sdělovací prostředky – Hradčovské listy	60 000
Ostatní záležitosti kultury – různé akce (stavění máje, Den matek, Dětský den, soutěže, sport. akademie, Dny obce, Slavnosti vína, pietní akty, lampionový průvod, výstavy, divad. představení, rozsvícení vánoč. stromu, předván. zpívání, vánoční koncert, apod.) – nákup materiálu, hudba, pohoštění, dohody, doprava, dětských atrakcí, dárkové balíčky pro jubilanty, příspěvky Veletánek, Malovaný kraj	283 000
Ostatní tělovýchovná činnost – dotace TJ Sokol, drobný majetek, kontroly nářadí, nákup materiálu, investice – projekt sportovní hala	1 315 000
Zdravotní středisko – opravy a udržování, dohody, plyn, elektřina	51 000
Obecní byty – opravy a udržování	25 000
Veřejné osvětlení – elektřina, opravy a udržování, nákup materiálu a služeb	120 000
Pohřebnictví – provozní náklady hřbitova (voda, elektřina, opravy a udržování, vývoz kontejneru) oprava chodníků, cesty, investice – rozšíření hřbitova, oplocení	502 000
Územní rozvoj – územní plán obce	114 000
Komunální služby a územní rozvoj – odvoz sutí	50 000
Nebezpečný odpad – sběr a odvoz	38 000
Komunální odpad – sběr a odvoz	700 000
Ostatní odpad – tříděný odpad – sběr a odvoz	260 000
Péče o vzhled obce a veřejnou zeleň – dohody, nákup materiálu atd., nákup služeb, nákup drobné techniky – vlečka, mulčovací rameno	1 085 000
Ostatní služby a činnosti v oblasti sociální péče – příspěvky (Charita, PAHOP), beseda s důchodci, družební akce (hudební produkce, pohoštění, nákup materiálu, dohody), služby obyvatelstvu (příspěvky Včelaři, Zahradkáři, Myslivci)	132 000
Ochrana obyvatelstva, krizová opatření – povinné nespecifikované rezervy	80 000
Požární ochrana – nákup drobného majetku a materiálu, plyn, elektřina, nafta, pojištění, opravy, nákup služeb, příspěvek OSH	280 000
Zastupitelstva obcí (platy a zákonné odvody)	1 310 000
Činnost místní správy- zaměstnanci – platy a odvody, dohody, provozní náklady-poštovné, telefony, nový majetek, benzin, školení, pojištění, náhrady platů v době nemoci, platby daní, cestovné, opravy a udržování atd., energie, služby – údržbové poplatky programů, revizní prohlídky spalin. cest, kontroly HP, servis výtahu v budově atd., přestupky občanů, dary narozeným dětem, odměny krojovaným účastníkům	6 659 000
Slavnosti vína, nákup pozemků (700.000), investice – zateplení budovy zahradkářů, auto na rozvoz obědů	12 000
Poplatky bance	450 000
Daň z příjmů PO – za obec	20 000
vrátka volby	20 000
Členský příspěvek Sdružení místních samospráv	58 000
Převody vlastním fondům (BÚ – pokladna)	2 500 000
VÝDAJE CELKEM	28 772 000

Příjmy roku 2023: 30 438 300

Výdaje roku 2023: 28 772 000

Rozpočet je navržen jako přebytkový.

Tragická léta 1663 a 1683

Letos si připomínáme dvě kulatá a zároveň smutná válečná výročí, která se dotýkají našeho kraje včetně Hradčovic a Lhotky. Je o to smutnější, že válku vedenou okupanty s podobnou brutalitou zakoušíme i dnes na nepříliš vzdálené Ukrajině.

a 6–7. 10.) slovy: „Tu již táž sběr turecká a tatarská jak do Rakous, tak do Moravy se vtláčila, mordovala, páčila a lid sem tam zajímala. Jakej tu strach, ouzkost, utíkání, starost, ukrývání, běhy a pronásledování bylo, to se vypsati nemůže. Nebo nebylo nic viděti, toliko ohně,

úspěšné obrany. Jeho postoj byl ovšem rozpolcený, poněvadž dlouhá léta počítal s Turky jakožto spojenci vůči katolickým Habsburkům a pod vlivem vizionářů i soudobé kalvinistické teorie předvídal jejich obrácení na křesťanství. Značně bláznivé prorocké vize vydal v knize

Lux in tenebris (Světlo v temnotách) a s jejich revidovaným vydáním vyslal svého švýcarského spolupracovníka Johanna Jakoba Redingera po Evropě, mj. k Francouzskému králi Ludvíku XIV. a dokonce do tureckého ležení A. Köprülü u Nových Zámků, což neodbytného posla málem stálo život.

V roce 1683 se uskutečnilo poslední velké tažení Turků do střední Evropy a podruhé ve své historii jimi byla obléhána Vídeň (již 1529). V rámci již známé taktiky byly podnikány Turky a jejich spojenci dílčí výpravy do širšího okolí, tedy i na Moravu. V našem případě v podobě vojska uherského povstalec Imricha Tökölyho. Dne 14. července 1683 se jim podařilo prolomit brodské opevnění a došlo k neuvěřitelným masakrům křesťanského i židovského obyvatelstva, rabování a požárům. To už rebelanti ovládali okolní vesnice včetně našich. Část obyvatel hledala ochranu za hradbami města a podílela se na jeho obraně. Městský kro-

nikář však v jejich nezkušenosti a zbabělosti vidí jednu z příčin porážky: „...sedláctvo to, které vartu drželo, spatřice v hrubej síle rebelanty, pryč utíkali...“ U nás byli agresori úspěšní, škody byly nepředstavitelné. Obrovská turecká armáda však od Vídně odešla s nepořízenou a od té doby se jejich impérium hroutilo. Náš kraj zažil od té doby ještě několik tažení a válek, ale již žádné drancování s takto neskrývanou krutostí.

Petr Zemek

Bitva o Vídeň 1683.

17. století bylo vším jiným než požehnanou dobou, zvláště pro jihovýchodní Moravu. Kromě třicetileté války mezi lety 1618 a 1648 to byly opakované pustošivé nájezdy z východu. První se odehrál již v roce 1605, tehdy náš kraj devastovali v opakovaných nájezdech během jara a léta ozbrojenci sedmihradského knížete Štěpána Bočkaje. Skládali se jak z Uhrů, tak i Turků a Tatarů. V podobném etnickém složení a v míře ještě horší to bylo v roce 1663. Napadení se odehrálo v souvislosti tureckým tažením do střední Evropy. 17. dubna vyhlásili Svaté říši římské císaře Leopolda I. válku. Se stošedesátitisícovým vojskem vedeným velkovezírem Ahmedem Köprülü se hnuli na západ a 25. září dobyli mohutnou pevnost Nové Zámky a v rámci své strategie podnikali výpady menších skupin na nepřátelská území. V rámci obrany Moravy byly posilovány hrady a opevněná města a Hrozenkovský průsmyk byl zatarasen a hájen statečnými Valachy. Přesto to nestačilo. V proslulé bitvě dne 6. října jich bylo 200 pobito a soldateska měla otevřenou cestu. Systematicky pak plemnili takřka každé neopevněné město či ves. Brod se pokusili neúspěšně dobýt hned třikrát. Kronikář popisuje vpády na Moravu (3.–4. 9., 19. 9.

pálení, mordování a zajímání, aniž v lesích a horách před nimi kdo jistý byl, nebo oni skrze své bezbožné tlumoče lid ze skulin a vejmolů lesních vyluzovali, na ně volali: „Jane, Mikulo, Juro a tak dále, kde ste podíte ven, nebo ti šelmi již odjeli!“ A tak vyloudice je bili, ženské osoby prznili, děti pak v měchách na koněch přinesli a po celej zemi hrozně a ukrutně páchali...“ Odvlékány byly osoby mladší 40 let, celkem z Moravy jich bylo na 12 000. V hradištském kraji bylo zabito celkem 5 981 osob, nejvíce na brodském panství, v Hradčovicích zahynulo 20 lidí, shořelo zde 17 domů, lidé přišli o 25 koní, 32 kusů hovězího dobytka a 306 ovcí, ve Lhotce zemřelo 23 obyvatel, ztraceno bylo 18 koní, 12 kusů hovězího a 120 ovcí. V následujícím roce následoval protiútok císařských. Turci byli nuceni podepsat 10. srpna 1664 ve Vašváru mír na dobu příštích dvaceti let. V této souvislosti nelze nevzpomenout v Amsterodamu pobývajícího Komenského. I tam bylo vnímáno turecké nebezpečí a to jej podnítilo k sepsání letáku *Letzte Posaun über Deutschland*, který adresoval říšským knížatům sněmujícím v Řezně. V něm vyzývá k vzájemné toleranci a smířlivosti jakožto předpokladu

Plán akcí

21. dubna – Beseda se seniory

14. května – Den matek

10. června – Pohádkový les

17. června – Hasičská zábava

8. července – O pohár starosty obce

Hradčovice (SDH)

12. srpna – Den obce

Odpady

Vážení občané HradčovicLhotky,

Při kontrole kanalizací a vypouštění odpadních vod, které provedl Odbor životního prostředí Zlínského Kraje, jsme dostali výtku k absenci smluv o vypouštění odpadních vod mezi obcí Hradčovice a jejími občany. Obec Hradčovice jako provozovatel kanalizačního řádu musí mít podle zákona s každým majitelem domu, který je napojen na obecní kanalizaci „Smlouvu o odvádění odpadních vod“. Z tohoto důvodu Vám všem bude zasláno čestné prohlášení, ve kterém vy sami určíte, jestli jste nebo nejste napojeni na obecní kanalizaci. V případě kladného vyjádření s Vámi Obec Hradčovice podepíše Smlouvu o odvádění odpadních vod. Tato smlouva zatím nezakládá povinnost platby stočného.

Obec Hradčovice s obcí Drslavice pracuje na projektu odkanalizování našich obcí do čističky v Uherském Brodě. Aktuálně jsme ve fázi studie proveditelnosti, potom by měla následovat projektová dokumentace a stavební povolení. Realizace tohoto projektu je pro obec natolik finančně náročná, že se neobejde bez podpory státu. Do odkanalizování obcí jsme tlačeni, ale i já si osobně myslím, že vypouštění odpadních

ČESTNÉ PROHLÁŠENÍ

Kanalizace pro veřejnou potřebu Obce Hradčovice – napojení nemovitosti na kanalizaci v majetku Obce Hradčovice

Já , narozen , bytem Hradčovice č. p. čestně prohlašuji,

že rodinný dům, který vlastním č.p.

☐ – je napojen na kanalizaci pro veřejnou potřebu Obce Hradčovice

☐ – není napojen na kanalizaci pro veřejnou potřebu Obce Hradčovice

V Hradčovicích dne :

Jméno a příjmení:

.....
podpis

vod do obecních potoků a dále do řeky Olšavy je dlouhodobě neakceptovatelné. Po případném vybudování výtlačku na čističku do Uherského Brodu se bude v HradčovicíchLhotce platit stočné. Pro skutečné zjištění napojených domů na obecní kanalizaci, by bylo pravděpodobně použito kamerové zkoušky. Jsem si vědom, že

náklady na stočné jsou nemalé, ale vypouštění odpadních vod do řeky Olšavy je mnohem horší varianta. V tuto dobu jsme od napojení na čističku odpadních vod ještě velmi daleko. A výše zmíněné čestné prohlášení nemá s odkanalizováním obce Hradčovice nic společného.

Děkuji za pochopení.

Antonín Ondrůšek

Koledníci z Hradčovic.

Koledníci ze Lhotky.

Silvestr Pepčín.

Hasičský ples.

Děvčata s letečkem.

Marek.

Fašank.

Výlet na výstavu obrazů Josefa Lady do zlínské Galerie Desítka si žáci druhé třídy opravdu užili – hodně nového se dozvěděli, pak si ve městě na něčem dobrém pochutnali a nakonec si zařadili na bezva hřišti v parku.

Kavárna na faře vznikla poté, co nás napadlo, že farníci, kteří po mši svatě stojí a povídají si u kostela, si mohou povídat u kávičky a buchty v teple. Pan farář pro tuto kavárnu pořídil kávovar. Dobrotky připravují ochotné farníci. Káva i dobrotky jsou zdarma. Všichni jsou pokaždé srdečně zváni.

Houslové duo Helena Haisová a Markéta Koničková získalo 1. místo v okresním kole Soutěže v komorní hře s převahou smyčcových nástrojů. Děvčata zároveň postupují do krajského kola.

Florbalisti s pohárem za třetí místo v turnaji O putovní pohár školních družin a diplomem za nejlepšího brankáře.

Karneval.

Setkání fanoušků a fotbalistů ve Veletínách.

Jarní déšť v podání Marušky, Stelinky a Stázinky

Krojový ples

foto Martin Pištěk

Společenská kronika obce Hradčovice za rok 2022

POČET NAROZENÝCH DĚTÍ

děvčata	2
chlapci	5
celkem	7

POČET UZAVŘENÝCH SŇATKŮ V OBCI

církevní	4
občanské	6
Celkem	10
z toho sňatky našich občanů	2

POČET ÚMRTÍ

Hradčovice	6
Lhotka	6
Celkem	12

POČET OBYVATEL

	k 1. 1. 2022	k 31. 12. 2022
Hradčovice	694	701
Lhotka	308	307
CELKEM	1002	1008

Děti (do 15 let): 166

Děti (15–18 let): 46

Dospělí: 787

Cizinci: 9

Průměrný věk obyvatel: 41,84 let

ŽIVOTNÍ JUBILEA V OBCI V ROCE 2022

75 let – 11 občanů

80 let – 6 občanů

85 let – 6 občanů

90 let a více – 6 občanů

50 let od uzavření manželství – 1

55 let od uzavření manželství – 2

60 let od uzavření manželství – 1

ŽIVOTNÍ JUBILEA V OBCI V ROCE 2023

75 let – 7 občanů

80 let – 10 občanů

85 let – 1 občan

90 let a více – 7 občanů

50 let od uzavření manželství – 2

55 let od uzavření manželství – 3

60 let od uzavření manželství – 3

Vítání občánků do života.

Vydejte se s námi

po stopách tajemných strážců Hradčovic

Hru, kterou jsme pro letošek připravili,
odstartujeme 15. dubna

Více informací najdete v příloze.

Budeme se těšit na vaši účast.

Obec Veletiny Vás zve
na představení
hroznolhotského
ochotnického spolku
HROZEN

sobota 15. dubna 2023
v 19 hodin
kulturní dům Veletiny
vstupné 100 Kč

Předprodej vstupenek na obecním úřadě ve Veletinách
tel.: 572 671 181

Hradčovské listy, zpravodaj pro občany Hradčovic a Lhotky. Periodický tisk územního samosprávného celku. Vychází čtvrtletně. Vydává Obecní úřad Hradčovice, č.p. 168, 687 33 Hradčovice. Odpovědní redaktoři Josef Hruboš, Jiří Macek a Martin Indra za spolupráce Věrky Omelkové a Kateřiny Maleňákové. Podepsané příspěvky zasíláte e-mailem na adresu zpravodaj@hradcovice.cz nebo odevzdávejte v kanceláři obecního úřadu. Den vydání 4. 4. 2023. Registrační číslo MK ČR E 19419. Redakce si vyhrazuje právo příspěvky zkrátit, případně stylisticky a jazykově upravit. Za věcnou správnost příspěvku v plné míře zodpovídá autor. Zasláním příspěvku uděluje autor vydavateli svolení vydat jej v tištěné podobě ve zpravodaji, jakož i v jeho elektronické verzi.